

Дона Солъ

по-бързо, може би, ще дойдемте след мене!
 Да бъдеш млад не е рече, че имаш право
 на дълга тукъ животи! Не, старите не бързатъ,
 и младите, уви, ги изпреварятъ често —
 угасватъ бързо тѣ, и тѣхните раници
 печалните имъ забиватъ закриватъ,
 като разтвѣрзено гробъ, надъ който пада кашкетъ.

Донъ Рюи Толмъзъ

О, пращи души! — какъ вий, можете, дете,
 въ таква тържественъ ^{денъ} безъ да ги изживите,
 когато иде часъ да бъдемъ вече въ църква,
 а още все тукъ не сме готови — скоро
 преминатъ! Бродъ минутни доми.

Дона Солъ

по време има.

Донъ Рюи Толмъзъ

Не.

(Влиза Нахитъ).

Що искате, кажезъ?

Нахитъ

Тамъ така нѣкой вѣкъ на прага, господарю,
 не знае той дали е странникъ или просекъ,
 но дурн тукъ подслонъ.

Донъ Рюи Толмъзъ

Ма който и да е,

да вѣззе тукъ при насъ! — съ кезайника, или,
 когато си приеми, и щастиемъ иде.
 Що има вѣкъ — какъ извѣстъ сега за тѣхъ
 разбойникъ-гаватаръ, Хернани, който вѣдга
 бунтъ въ нашите гори?

Нахитъ

Съ Хернани, съ радъ и тѣхъ

се свърши.

Дона Солъ

Боже!

Донъ Рюи Толмъзъ